

Ρίχνοντας κανείς μια ματιά στα ποιήματα του Λιπέρτη νοιώθει κάτι το ξεχωριστό να σαλεύει μέσα του.

Δεν έχουν βεβαίως την χάρη του λυρισμού και την καλλιέπειαν. Έχουν όμως κάτι το πιο ζωντανό, κάτι το πιο συγκινητικό κάτι το πιο φυσικό. Και είναι ακριβώς αυτό το κάτι, που έχει την μεγαλειώδη δύναμη να πάλλει τας ευγενεστέρας της καρδιάς χορδὰς και να μεταρσιεί την ψυχήν ανυψώνοντας την εις ύψη απαραμίλλου μεγαλείου ανωτερότητος.

Ο Λιπέρτης δείχνει πως δεν είναι απλώς ένας γνώστης της Απολλωνίου τέχνης. Ακόμα ποιο βαθειά σαλεύουν μέσα του τα αισθήματα και οι πόθοι του λαού αυτού, αι αντιλήψεις και τα έθιμά του, αι προλήψεις και αι δεισιδαιμονίαι του.

Μέσα στα ποιήματά του νομίζεις πως ακούς την Κυπριακή βρύση των χαρούμενων μας βουνών να σιγοβλισφυρίζει στ' αυτιά σου αντηχώντας βαθειά στην καρδιά το μεγαλειώδες κελάρυσμα των Κυπριακών αισθημάτων και της νοοτροπίας του τόπου αυτού.

Διακατεχόμενος από μεγαλειώδη της ψυχής συναπλάσματα ο Ποιητής-Πατριώτης συναρμολογεί στίχους μέσα στους οποίους συμβουλεύει βαθυστόχαστα και διαλαλεί.

Κρατούμεν της ζωής μας για
θεμελιόν την νειότητα

Και απευθυνόμενος προς την εὐελπι νεολαία μας κράζει.

Τζιέβκετε την νειότητα γιατ' έσιετε πατρίδα, ποκούμπιν τουν του τόπου κρατούμεν σας τζ' ορπίδαν. Εσείς είστε το φως μας τζ' ο νους μας τζ' η καρτιά.

Στρεφόμενος προς τας νεάνιδες προφητεύει.

Εν νάσαστιν μανάδες στα χρόνια π' ακλουθούν.

Τζ' έσιει μιαν μάναν άλλην τζ' εσάς τζ' εμάς που ρίζει, που θέλει τα παιδιά της να καλαναγιωθούν, Αθθ' θέλλετε σγιάν πρέπει τζιαί παινεμένες νάστε τούτα να τ' αθθυμάστε.

Αντικαθρεφτίζει έτσι μέσα στα ποιήματά του τες αντιλήψεις του τόπου, τας οποίας βλέπει συνηφασμένας με το βαθύ αίσθημα που διακατέχει τας καρδιάς των υποδούλων που καρτερούν μέραν νύχταν να φυσήσει ένας αέρας στουν τον τόπον πων χαμένος τζ' έθ θωρεί ποττέ δροσιάν, την Μανούλλαν μας για πάντα μητσιοί

μιᾶλοι καρτερούμεν γὰρ νὰ μὰς σφιχταγκαλιᾶσει τζ'αὶ
νὰ νεκραναστηθοῦμεν.

Νομίζεις πὼς ἀκούς τοὺς ἴδιους τοὺς στίχους τοῦ
Ρήγα, ποὺ ἐνῶ δὲν ἔχουν βαθυτέραν λογοτεχνικὴν
πνοὴν δονοῦν τόσον ἐντονα ὥστε νὰ προκαλοῦν αὐθόρμητον
τὴν ψυχικὴν συγκίνησιν. Καὶ πραγματικῶς. Ἀγνῶ
καὶ ἄδοξα φᾶλλον μέσα σ' αὐτὰ τὰ βουνά καὶ οἱ
κάμποι μὰς οἱ θάλασσεσ καὶ ἀκρογιαλιές μὰς τὸν
ἀκοίμητο πόθο.

Ἐλα ποῖον τζ' ἔποτᾶβρισε τὰ σιεροπάλαμά σου,
Μέσα νὰ δώσουμεν σγιάν πρὶν
Νὰ κάμουμεν τζ' εμεῖς Λαμπρὴν τζιαι σου μὲ τὰ παιδιὰ
σου.

Ἐχομε λοιπὸν καθὲ δικαίωμα νὰ περιφανευῶμαστε
γὰρ τὸν ποιητὴ.